ENVER GÖKÇE UNUTULUR MU? :

Enver Gökçe'nin huzurevi günleri için yanlış anlama!

Celil Denktaş

Ali Murat İrat'ı tanımam. Birgün gazetesini düzenli izlediğim halde adını da birazdan sözünü edeceğim yazısına tesadüfen raslayana kadar bilmiyordum. Artık kendisini izlerim; gözü aydın!

Bana göre şiir ve şairlik yanına bile yaklaşmaya çekindiğim derin mevzulardır. Onun için gizli gizli yazdığım şiirlerimi hep hiç kimselerin bulamayacağı, hatta kendimin bile unutup birkaç on yıl sonra kolilenmiş eski dosyaların içerisinden zart diye önüme çıktığında, "Bunu da mı ben yazdım?" hayret nidalarıyla karşıladığım en bulunmaz yerlere gömmüşümdür. Neyse, uzatmayayım.

Ali'nin sözünü ettiğim yazısı, ta 2015 yılının 28 martında, "Beni çok dövdüler" başlığıyla Birgün'de yayımlanmış olanı. Karşıma ancak çıktı ve elbette ben buna da, "Bunu o mu yazmış?" diye hayret etmedim. Çünkü bu tür kendini bilmez yazılara, Attila Aşut ağabeyimizin tüm uyarılarına rağmen orada burada rastlanılıyor maalesef hâlâ. Yani Ali için biraz geç olacak, artık kusuruma bakmasın.

"Beni çok dövdüler", aslında oldukça tutarlı görünen bir niyetle kaleme alınmış, belli. Ancak buna Enver Gökçe'nin bu şekilde karıştırılması niyeti biraz değil, oldukça saptırmış, Sevgili Ali. Sakın sende bir "kasıt" aradığımı sanma. Zaten eğer öyleyse bu yazımı başka türlü okursun artık.

Ne şekilde mi karıştırmışsın Enver Gökçe'yle niyetini?

Bak anlatayım.

Birincisi: Enver Gökçe'nin huzurevine tıkılıp orada unutulmaya terkedildiği 70'lerin devrimci gençliği üzerine atılmış oldukça ciddi bir çamurdur. Belki biraz ağır oldu ama ben öyle görüyorum ve çamuru atan el de seninkisi oluyor bu yazıda. Şimdi geçmiş politik çekişmeleri kaşıyıp bugün hiç de yeri ve zamanı olmayan bir tartışmayı ortaya atmak istemiyorum. Evet kabak biraz senin başına patlıyor ama be kardeşim, sen bilmiyor musun ki Enver Gökçe'yi o bin türlü "yoldaşlık" açmazlarının içerisinden söküp alan, bağrına basan ve sonuçta da hiç olmazsa son birkaç yılını huzur içerisinde tamamlamasını sağlayan devrimci gençlikten başkası değildi? Neyse ki Enver Gökçe'nin huzurevinde geçirdiği son yıllarının, DTCF'deki öğrencilik günlerini bir kenara bırakırsak, onca eziyet ve dışlanmanın ardından yaşamındaki en mutlu yıllar olduğunu hatırlayan kuşak hâlâ hayatta.

İkincisi: Şiir ve şair konularının yakınından bile geçmemeye dikkat ederim demiştim ama, a canım kardeşim, "...belki de iyi bir şair de değildi... ama büyük bir şairdi..." ne demek? Yani bu ifadedeki abukluğu atlayamıyorum, kusura bakma. Hızını alamamış bir de, "...dizeleri güzel değildi ama..." patlatmışsın ki, üzerine tüy! Bunu umarım, Efe Duyan duymamıştır. Yoksa yandın. Dilersen "incelediğini" tahmin ettiğim, **envergokce.org** sitesine bir kez daha girip, **"anı inceleme belge>incelemeler>Efe Duyan: Enver Gökçe üzerine gecikmiş notlar"** yazısını bir oku. Efe de şair olduğundan bak bakalım bu işten anlayanlar Enver Gökçe'nin şiiri hakkında neler söylüyor.

Üçüncüsü: Enver Gökçe'yi, yaşamını, mücadelesini, Türkiye Solu'nun içerisinde nasıl yer aldığını, nasıl itilip kakılmaya çalışıldığını, buna rağmen partisine nasıl sahip çıktığını... daha da sayarım ya, bu kadarı yeterli, hiç bilmiyorsun, araştırmamışsın ve araştırmaya da niyetin yok gibi. Çünkü onun sağlığında ve ölümünden sonra ne şekilde anıldığından öyle bir söz etmişsin ki, akıllara ziyan.

“...anısıyla entellerin kibir içinde sidik yarıştırdıkları bu adam o huzurevinde öldü gitti...”, ya da, “...biz, onu yoksul bir huzurevinde hep birlikte ölüme terkedip gittik... Ankara... bir şehrin... tam orta yerinde...”, ve hatta, “...kalbimizi yaşarken biraz daha kurutmuştuk...” da nedir, Alim şaşkınım? Alim'in bahsettiği yıllar, 1979-1980 ve güm; 12 Eylül! Neyse, bunu da fazla kaşımayayım.

Dördüncüsü: Bu yukarıdakilerin yanında biraz teferruat gibi ama bilinsin. Şiir nasıl bir şeymiş, sol mücadelede nasıl bir işlev yüklenirmişmiş belki anlar Ali'm. Ne eşi ne de çocukları oldu Enver Gökçe'nin. Tabii, Türkiye'nin devrimci mücadelesini eşi, devrimci gençliği de çocukları gibi saydığını düşünmezsek. Öyle, “...işkenceden işkenceye koşma...” meraklısı da değildi. Kim kendi bedeninde kalıcı acılar bırakacağını çok iyi bildiği sapıkça eziyetlere kendi ayağıyla gider teslim olur ki? Ama, Ali Murat İrat'ın kahramanları gider! Çünkü sosyalizmin, komünist gibi düşünmenin “bağzı” çarpık(!) tarafları saftirik okura gösterilmelidir. Bu, ciddi bir “misyon”dur. Öyle ya, inancını pratikte eziyet çekmekle ödeyenlerin sado-mazoist bir yanları olmalı.

Ben şimdilik dört maddede bırakıyorum. Çünkü bu yazı kimine “eğlenceli” gelmeye başlayabilir. Kursaklarında kalsın. Ve şunu bilsinler ki, tarih boyunca ödenen, ödenmekte olan bedellerin takipçileri hep olacaktır.

Enver Gökçe, bizlerin ortak tarihinin bir parçasıdır. Hiçbir geyik onu acıların çocuğu arabesk muhabbetine meze yapamaz. O kadar!

Gerçek Edebiyat (gercekedebiyat.com) sitesinde, 3 Eylül 2016 tarihinde yayıma girdi.
(Yazının ilk başlığı: Şaşkın Ali'nin Enver Gökçesi)